

Ik ben van de generatie JP II!

Philippe ging laatst naar de plechtigheid van de heiligverklaring van Johannes XXIII en Johannes Paulus II te Rome. Hierbij zijn getuigenis.

14-5-2014

Ik ben van de generatie Johannes Paulus II. Onder zijn pontificaat heb ik mij op 26 jaar oud “bekeerd”. Johannes Paulus is voor mij altijd een voorbeeld van totale inzet geweest: sportief, artiest, dichter, mysticus, verliefd op Maria, mannelijk en

gevoelig,... Een charisma dat mij danig heeft geraakt: “*Vrees niet!*”, volledig afwijkend van het complex van de christenen uit het West-Europa van toen.

In 1991 nam ik deel aan de Wereldjongerendagen JMJ in Polen, kort na de val van de muur. De reis was georganiseerd door club Narval, waarvan de christelijke inspiratie toevertrouwd is aan het Opus Dei. Als pas bekeerde, ontdekte ik de universele Kerk: haar vitaliteit, haar broederlijkheid, haar universaliteit, haar jeugd en het meest treffende: haar verscheidenheid in de eenheid. Wat voor herinneringen!

23 jaar later ben ik dus uiteraard vertrokken naar de “dag van de 4 pausen”. Mijn doel was eenvoudig: een inspanning doen om mijn dank te tonen aan “mijn” paus (JPII) die zijn gezondheid niet spaarde om op

weg te gaan om de jongeren te zoeken.

Olivier vergezelt mij. Hij beëindigt zijn studiën en zegt dat hij behoort tot de generatie van Benedictus XVI, “zijn paus”! We vertrekken met David, een vriend van Olivier, die zijn studies begint. David, van zijn kant, is van de generatie “Franciscus”: een wind van transparantie voor het bestuur van de Kerk!

Elke generatie heeft dus “zijn” paus. Zo is Johannes XXIII de “goede paus” in het geheugen en in het hart van de ouderen.

Mijn twee jonge vrienden hadden beslist dat zij op het Sint-Pietersplein zouden zijn op de D-Day. Maar er zijn slechts 50.000 plaatsen beschikbaar voor 1.000.000 pelgrims! Ze beslissen dus niet te gaan slapen en al zaterdagavond te gaan wachten bij de afsluitingen die zijn opgericht

beneden de via della Conciliazone. Wij waren in het gezelschap van jonge studentinnen uit Santander. Ontmoeting en woord van een ogenblik, wie kent de draagkracht van de woorden? David bidt met ons zijn eerste paternoster. Hij hapert bij elke “weesgegroot” die hij uiteindelijk zal geleerd krijgen.

Daarna was het als een (*light*) kruisweg: 8 uur zonder te zitten, meter na meter vooruitgaan. De knieën, de schenen, de voetzolen: alles doet pijn. Maar we zijn omringd door jongeren en (heel) ouderen, blanken, zwarten en gele. Waarom zoveel ongemak beleven zonder protest? Waarom zingen al die mensen toch nog?

Om zes uur dertig wordt het Sint-Pietersplein geopend. We laten ons controleren door de politie. En we dringen eindelijk binnen op dit plein waar zoveel christenen hun geloof in

Petrus hebben uitgedrukt, wie ook Petrus is, want hij is – volgens een uitdrukking van de Heilige Catharina van Siëna – de “zoete Christus op aarde”.

Wij staan niet ver van de obelisk op het midden van het Sint-Pietersplein. Wat een wonder! Vandaar hebben wij een prachtig uitzicht op het altaar. De heilige Vader verschijnt. De jongeren juichen hem toe! Op de leeftijd van 76 jaar geeft Franciscus zich ten volle. Hij is jong. De plechtigheid begint. Wat treft er het meest? De gezangen, de omhelzing van Benedictus en Franciscus, de woorden van de heilige Vader, de geëerde herinnering aan Johannes-Paulus of aan Johannes XXIII... Rond de middag is de plechtigheid afgelopen. Dat zijn dertig uren dat wij wakker gebleven, maar gelukkig zijn.

Het besluit dat ik trek is: nog meer één te zijn met hem die aan het hoofd staat! Hoe? Door de apostolische aansporing “*De vreugde van het Evangelie*” (*Gaudium evangelii*) te lezen, eenvoudig van stijl en vol vitaminen. Laat ons “Romeins” zijn....

(Dit artikel is een licht bewerkte versie van een tekst die werd gepubliceerd in www.diocesetournai.be). Deze tekst werd uit het Frans vertaald door Walter Van Goethem.

pdf | Document automatisch
aangemaakt door <https://opusdei.org/nl-be/article/ik-ben-van-de-generatie-jpii/>
(31-3-2025)